

OVER
SCHERVEN

Doorheen
een **relatiecrisis**
met kinderen

GEELUK

Naomi Geens

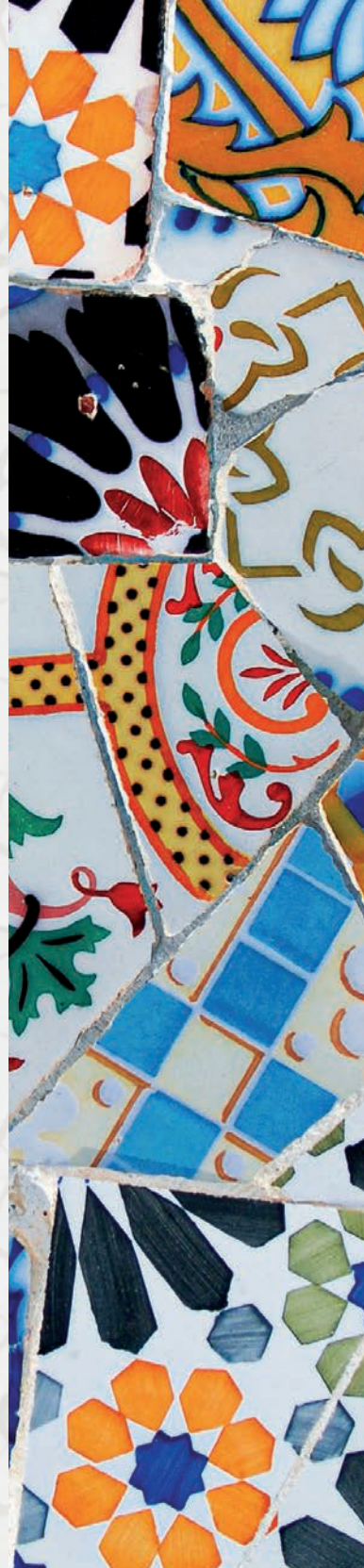
“Je huwelijk valt misschien niet meer te redden, maar je scheiding wel.”

Vooraleer je met de scherven aan de slag kan om je eigen Park Guëll te bouwen, dien je te accepteren dat er een barst is ontstaan of dat het potje gebroken is. Dat het niet meer is zoals voorheen.

Misschien herstel je het potje en worden de breuklijnen gouden randjes zoals in *kintsugi*, een Japanse kunstvorm waarbij gebroken porselein hersteld wordt met goudlijm. Misschien maak je er een geheel eigen kunstwerk van. Pas als je accepteert wat is, kan er ruimte ontstaan voor wat er nog allemaal mogelijk is.

Je hebt niet altijd in de hand wat er op jouw pad komt, maar je kan wel kiezen wat je er mee doet en welke betekenis je er aan geeft. Telkens opnieuw. Dat je met al die scherven jouw eigen unieke mozaïek mag creëren. En dat mijn verhaal jou daarbij mag inspireren.

Dat het kan. Dat het mag.

Colofon

©2022, Naomi Geens

www.naomigeens.be / www.schervenengeluk.be / info@naomigeens.be

Alle rechten voorbehouden. De inhoud uit deze uitgave is zo persoonlijk dat ze zich niet leent voor willekeurige veeleenvoudiging, opslag in een gegevensbestand of openbaarmaking door iemand anders, in enige vorm of op enige wijze, zonder toestemming van de uitgever, zijnde mezelf. Heb je het gevoel dat het delen van (episodes uit) dit verhaal een meerwaarde kan zijn, contacteer me dan persoonlijk om te bespreken wat er mogelijk is. Als manifestor, type 1 perfectionist en content creator in het kwadraat, heb ik veel zorg besteed aan de realisatie van dit boek. Toch kan het zijn dat er fouten of onnauwkeurigheden in zijn geslopen waarvoor ik als auteur mijn verantwoordelijkheid opneem. Uitgever noch auteur kunnen echter aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout. Alles wat ik in dit boek deel, berust op mijn eigen ervaring en niet op onomstootbare feiten. Bovendien ben ik zelf een persoon in ontwikkeling en blijven mijn leven, visie en gedachten evolueren. Ik nodig je dan ook uit om deze uitgave te lezen als een momentopname, maar vooral moedig ik je aan om zelf aan je verhaal te schrijven en daarin de volle verantwoordelijkheid te nemen voor je eigen keuzes en daden.

Tekst, illustraties & vormgeving: Naomi Geens

Boekbegeleiding & redactie: Birgit Krols - Boekenbouwers

Ontwerp cover: Reinardus van Ewijk

Fotografie:

Jadran Geens (blz. 20, 61, 64)

Karen Nachtergaele (binnenflap cover, blz. 14, 54, 70-71, 80, 98, 104-105, 114, 154)

Linus Verbist (blz. 66-67, 125, 130)

Laya Verbist (blz. 125)

M. Vanhulst, Coudenbergpaleis - urban.brussels (blz. 153, scherp achterzijde cover)

Pixabay (achtergrondfoto cover, blz. 4-5, 21, 65, 87, 139)

Robin Van Nuffel (blz. 62)

Roel Verleyen (letters cover en binnenzijde cover, blz. 4-5, 137)

Sofia Ati Allah (blz. 88)

Stijn Van de Vijver (blz. 138)

Zaq Jiang (blz. 31, 129)

Uitgeverij Flowolf

Eerste druk: januari 2022

D/2022/15339/01

ISBN: 9789464513103

NUR: 767

BISAC: FAM015000

Thema: VFVS

OVER SCHERVEN & GELUK
Doorheen een relatiecrisis met kinderen

voor Laya & Linus

INHOUD

De mozaïek van mijn leven	7
Omdat dit verhaal gedeeld wil worden	11
Wat dit boek jou kan brengen	15
Er is veel mogelijk	18
DEEL 1 • Relatie in crisis	21
Varen leer je op (woelige) zee	23
Een blik in de spiegel	27
Hoor wat je zegt	33
Is <i>moeten kiezen</i> ook nog kiezen?	37
Op berenjacht	42
De mist in	45
Ik heb geluk gehad	49
Van doemscenario naar droomscenario	55
DEEL 2 • Je eigen verhaal schrijven	65
Het donkere midden	67
Het gezinssysteem in balans	71
Moving on	75
Gefaald?	81
DEEL 3 • Een nieuw wij-verhaal	87
Gemeenschappelijk goed	89
Terug onder één dak	93

De wissel	99
Als ouders wisselen	99
Week-om-weekschema	100
Schema in tijden van lockdown	102
Halve-weekschema	102
Afwijken van het schema	106
Drie basisregels	106
Ons ideale droomscenario	107
Samen op vakantie	109
Samen op de foto	113
Nog een toekomst samen?	117
Relaties kent een meervoud	121
Een nieuwe relatie	127
Durf creatief zijn	131
Over scherven en geluk	135
DEEL 4 • Thuiskomen bij jezelf	139
Bouw je eigen Park Güell	141
Radicale eerlijkheid	145
In vier stappen richting jouw droomscenario	149
Stap 1 — Schijn licht op je eigen doemscenario	149
Stap 2 — Ga in acceptatie	149
Stap 3 — Voel dankbaarheid en waardering	151
Stap 4 — Durf opnieuw dromen	152
Diepe dankbaarheid	155

Een 'rechtlijnige' tijdslijn

- 1987 ○ een geboorte: als Naomi Taeckens kom ik terecht in een éénoudergezin
- 1991 ○ een nieuw samengesteld gezin: een nieuwe papa, broer en zus
- 1993 ○ en nog een broer
- 1994 ○ en nog een zus
- 1995 ○ een nieuwe achternaam: Naomi Geens
- 1999 ○ een hele nieuwe familie: biologische vader, zijn vrouw, nog 2 zussen en een broer, (over)grootouders, nonkels en tantes, neven en nichten
- 2003 ○ een relatiecrisis (van mijn ouders)
- 2007 ○ een lief (steve)
- 2010 ○ een diploma (Master in het sociaal werk)
 - een eerste vaste job (UGent)
- 2011 ○ een dochter (Laya)
- 2013 ○ een zoon (Linus)
- 2014 ○ een burnout
- 2015 ○ een doctoraat
 - een tweede job (VBJK)
 - een eigen btw-nummer
- 2016 ○ een relatiecrisis
- 2017 ○ een eerste boek 'Ontmoeten is simpel... maar niet altijd gemakkelijk'
 - een verhuis (naar de loft)
 - een heuse onderneming (Compagnon de route)
- 2018 ○ een eerste reis terug samen met het gezin
 - een nieuw lief (LAT-relatie)
- 2020 ○ een verhuis (steve komt in de loft een verdieping hoger wonen)
 - een pandemie en periodes van lockdown
 - een afscheid
 - een nieuwe sprong
- 2021 ○ een nieuw boek 'over scherven & Geluk'

De mozaïek van mijn leven

Ik kom in 1987 als Naomi Taeckens in een éénoudergezin ter wereld. Enkele jaren later groei ik op in een uitgebreid nieuw samengesteld gezin en krijg ik zowaar een nieuwe papa én een nieuwe familienaam: vanaf mijn zevende ga ik door het leven als Naomi Geens. Daar komen ook nog een aantal broers en zussen van diverse komaf bij: waar zij toen in de volksmond als *stief-* en *half-* benoemd werden, zouden ze nu de woorden *plus-* en *bonus-* opgeplakt krijgen. Dat ik eigenlijk nooit in een zogenaamd *normaal* gezin heb vertoefd, realiseer ik me pas met het schrijven van deze woorden. Al die extra termen maken namelijk nauwelijks deel uit van ons gezinsleven: het is gewoon *moeke en papa en mijn broers en zussen*. Niemand van hen voelt maar *half* aan of voldoet aan het beeld van de (boze) *stief*ouder uit de sprookjes.

Het ritme van co-ouderschap als week-om-week wisselen van ouder maak ik zelf nooit mee aangezien ik mijn biologische vader pas later leer kennen en hij in het buitenland woont. Op mijn twaalfde ga ik hem voor het eerst bezoeken en krijg ik er een volledig nieuwe familie bij: naast mijn (biologische) vader maak ik ook kennis met zijn vrouw, nog twee zussen, een broer, (over-)grootouders, nonkels en tantes, neven en nichten.

Wanneer mijn moeke en papa, de ouders bij wie ik ben opgegroeid, op mijn zestien uit elkaar gaan, wonen mijn broer, zussen en ikzelf wel op verschillende adressen doorheen de week. In de weekends komen we terug samen in ons huis op het platteland. Mijn ouders zoeken én vinden doorheen de jaren opnieuw hun weg. Hun relatievorm evolueert mee: van een LAT-relatie (*living apart together*) naar terug samenwonen en zelfs nog eens opnieuw trouwen. Het is een zegen hen vandaag samen zo gelukkig te mogen zien. Wellicht speelt mijn familiegeschiedenis een veel grotere rol in hoe ik zelf mijn leven vormgeef en tot het schrijven van dit boek ben gekomen, dan ik tot nu toe zelf ten volle had beseft.

Ik deel graag nog een kleine anekdote uit het schrijfproces: bij mijn tweede poging om een tekst over mezelf te schrijven, bleek ik 'per ongeluk' zowat mijn hele familiegeschiedenis te ontwijken. Ik kreeg het niet verwoord *wegens te complex om uit te leggen omdat het niet echt aan het gangbare plaatje beantwoordt*. Maar dit is net zo sprekend voor de boodschap die ik in dit boek wil meegeven: **Een ander hoeft het niet te begrijpen. Het hoeft enkel voor jullie te kloppen.** Je mag zélf een vorm vinden die bij jullie past. En de relatievorm zal dus ook mee evolueren naarmate jij, je (ex-)partner en je kinderen groeien. Dus, als je niet helemaal kan volgen in mijn familiegeschiedenis, dan is dat heel normaal: je mist namelijk nog tal van kleine maar cruciale puzzelstukken uit dit verhaal. Mijn gezinssituatie veranderde doorheen de jaren zo sterk, dat ik het gewoon niet kan samenvatten als *ik ben opgegroeid bij een moeder en een vader, met een broer en een zus. En toen gingen ze scheiden en woonden we week-om-week bij de ene en bij de andere ouder. En toen ging ik het huis uit. Punt*. Ons pad kende veel meer bochten, kronkels, zijwegen en alternatieve routes. Dat maakt het net bijzonder verrijkend.

Eveneens een verrijking zijn mijn studies Pedagogische Wetenschappen aan de Universiteit Gent. Deze monden uit in nog een vijftal jaren wetenschappelijk onderzoek bij de Vakgroep Sociaal Werk aan diezelfde universiteit. In mijn vrije tijd trek ik er graag op uit, de wijde wereld in, met onder meer enkele zomers vrijwilligerswerk en jeugdwerk in Oost-Europa, Azië, Afrika en Zuid-Amerika. Op één van die reizen leer ik Steve kennen. We worden al snel verliefd, beginnen een relatie en gaan enkele jaren later wettelijk samenwonen. Een dochter, een zoon en een burnout later, rond ik de jaren van wetenschappelijk onderzoek aan de universiteit succesvol af met een doctoraat over het belang van kleine ontmoetingen tussen gezinnen als bron van sociale steun en sociale cohesie.

Naast een job die me wordt aangeboden als projectmedewerker bij het VBJK (Vernieuwing in de Basisvoorzieningen voor Jonge Kinderen), start ik meteen als freelancer in bijberoep. Ik geef lezingen en workshops over mijn

onderzoeksresultaten en begin met illustreren voor klanten. Daarnaast bouw ik samen met Steve en een team van vrijwilligers de ngo *Spirit of Freedom* (kortweg SoF) uit. Steve verlegt daarmee zijn focus van veiligheidscoördinator en preventieadviseur naar het terrein van mindsetontwikkeling, coaching en persoonlijke groei. Er komen heel wat internationale uitwisselingen en trainingen in onze agenda te staan waar hij nu eens alleen, dan weer samen met mij en de kinderen heen gaat.

In de zomer van 2016 komen we onverwacht in een intense relatiecrisis terecht. Tijdens een gezinsreis naar Corsica valt mijn hele toekomstperspectief in duigen. Dat najaar houd ik mezelf recht door een fulltime opdracht te combineren met heel wat illustraties maken voor een boek over de weg van stress naar energie, geschreven door Barbele Kindt. Het boek krijgt de toepasselijke titel: *Leven is simpel ... maar niet altijd gemakkelijk*.

Begin 2017 word ik volledig zelfstandig en zoek ik opnieuw mijn weg met vallen en opstaan. Mijn eigen eerste boek *Ontmoeten is simpel ... maar niet altijd gemakkelijk* komt uit bij uitgeverij SWP. Het maakt de inzichten uit mijn wetenschappelijk onderzoek toegankelijk voor een breed publiek. In samenwerking met VBJK en Stad Gent ontwikkelen we bovendien een reeks werkmaterialen om als samenleving meer in te zetten op ontmoeting en verbinding tussen mensen.

Na een relatie van 10 jaar ga ik op 1 september van datzelfde jaar voor het eerst in mijn leven alleen wonen. Vijf dagen later richt ik samen met Barbele onze gezamenlijke onderneming *Compagnon de route* op. Dit bedrijf biedt niet alleen voor de klanten maar ook voor mezelf een belangrijk kompas in persoonlijke en professionele groei. Ik verdiep me in het opzetten van de *Kompas voor onderweg*-app - een coach in je broekzak zowaar - boordevol inzichten en reminders en help mee aan de ontwikkeling van diverse producten. Ik volg verschillende strategische en inhoudelijke opleidingen en verdiep me in beeldkracht als een krachtige dagelijkse tool voor verandering. Dit alles

om mezelf en anderen telkens opnieuw te helpen evolueren van doem- naar droomsenario. Waar ik zelf tegenaan loop in mijn leven en wat ik daaruit mag leren zet ik als zogenaamde *be-tekenaar* om in waardevolle content. Het helpt me om betekenis te geven aan de (onverwachte) wendingen van het leven dat niet altijd rozengeur en maneschijn (b)lijkt te zijn.

Steve gaat door zijn eigen transformatieproces en bouwt SoF-center verder uit. Hij biedt procesbegeleiding aan zowel individuen als groepen aan. Net vòòr de lockdown verhuist hij naar de loft een verdieping hoger, in hetzelfde gebouw. In december 2020 besluit ik mijn rol binnen Compagnon de route los te laten en ruimte te creëren voor het ontstaan van dit boek. Een jaar later ligt het gedrukt in de handen van de eerste lezer.

Blij dat het nu ook door jouw handen mag gaan.

Welkom lieve lezer.

Voor jou heb ik mijn verhaal neergeschreven.

Omdat dit verhaal gedeeld wil worden

Meermaals vroeg ik me tijdens het schrijven af: *Waarom deel ik dit? Het is zo persoonlijk. Wie zit hier op te wachten?* In een poging hierop te antwoorden kwam ik niet veel verder dan *omdat het voelt alsof ik dit te schrijven heb. Omdat dit verhaal gedeeld wil worden.*

Het voelde echter behoorlijk kwetsbaar.

Om dit hier zo te delen.

Zo uitgebreid.

Zo in detail.

Over zo'n gevoelig thema.

Tegelijkertijd realiseer ik me dat het vaak net de meest persoonlijke verhalen van anderen zijn die het diepst raken. Die verhalen kunnen ons tonen dat we niet alleen zijn in het zoeken, in het soms even niet zien zitten, in de donkerte, in het vallen en weer opstaan. Ze geven het gevoel dat het oké is om te ervaren wat we ervaren. Ze geven als het ware toestemming om ten volle te voelen wat we voelen. Ze normaliseren de menselijkheid die ons allen kenmerkt, maar waar we het niet altijd openlijk over durven hebben. Ze geven de hoop dat het anders kan, dat er andere scenario's bestaan, dat verandering en groei mogelijk zijn. Ze geven de moed om zelf ons eigen - zogenaamd onvolmaakte - pad te bewandelen. Stap voor stap.

Elk verhaal en elk thema is natuurlijk uniek. Elke vorm van relatie en relatiecrisis is uniek. De interactie is uniek. Je hoeft je dus niet te spiegelen aan mijn verhaal, aan wat ik hier vertel, aan hoe het bij ons of andere koppels is gelopen. Maar haal er uit wat jou raakt. Wat resoneert. Wat je misschien triggert. Wat blijft plakken. Wat je anders doet kijken naar je eigen verhaal. En laat al de rest voor wat het is.

Weet ook dat er een heel proces aan vooraf is gegaan om te komen waar wij nu staan. Dit boek heb ik maar kunnen schrijven omdat het meeste van de pijn en het verdriet intussen is verwerkt. Die rit voelde best wel aan als een heuse rollercoaster met immense hoogtes en laagtes en de nodige confrontaties. Daarover deel ik heel openlijk met je in dit boek.

Zelf mocht ik meermaals enorme appreciatie voelen op momenten dat mensen in mijn omgeving ongecensureerd hun diepmenselijke kant aan me lieten zien. In alle kwetsbaarheid. Zo eindigde een vriendin op een dag een emotioneel audiobericht met *oké, ik ga mijn snottebellen wegvegen* waarop ik instant een stroom van liefde en dankbaarheid door me heen voelde stromen: *Oh wat zie ik deze vrouw graag! In al haar facetten.*

Oprecht durven delen hoe het met je gaat - in alle schoonheid, fragiliteit, authenticiteit - dat vind ik zo ongelooflijk krachtig. Zo'n teken van moed, van *courage*. Laat ons allen wat meer van die moed met elkaar delen.

Ik zal alvast beginnen.

Wat dit boek jou kan brengen

Dit is *mijn* verhaal.

Mijn kant van het verhaal.

Dat is maar één kant.

Er zijn minstens nog 3, 4, 5 andere verhalen die kunnen en zullen verteld worden.

Ik kies ervoor om heel wat details die voor mij belangrijk zijn, met je te delen.

Om jou als lezer echt een diepgaande inkijk te geven.

In mijn zoek- en vindproces.

Dat proces omvat kwetsbaarheid, schaamte, trots, pijn, verdriet, vreugde, dankbaarheid, liefde, zelfliefde ... Ze passeren allemaal de revue.

Dit is mijn *verhaal*.

Wat ik deel, zijn nauwelijks feiten te noemen.

Het is slechts mijn beleving, mijn ervaring, mijn realiteit, mijn herinnering.

Ik wil jou als lezer vragen om dit ook zo te lezen.

Als slechts één kant van een verhaal.

En om elke andere persoon naar wie ik verwijs, het recht op zijn of haar eigen verhaal te gunnen.

Om je oordeel over zogenaamde feiten te laten varen, al is het maar voor even.

En verder te lezen.

En vooral te voelen wat het met jou doet.

Want daar gaat het om: **Wat brengt het lezen bij jou teweeg?**

In welke thema's raakt het je?

En kan je ook achterhalen waarom?

Wat ik hier schrijf, doe ik vanuit een diep respect naar de betrokkenen toe.
Niet in het minst naar de vader van mijn kinderen.

Een man die ik heel graag heb gezien. En die ik nog steeds enorm apprecieer,
waardeer en respecteer om wie hij is en om de keuzes die hij maakt.

Het is graag zien, maar dan anders.

Geëvolueerd.

Mijn diepste wens met dit schrijven is dat ook jij mag evolueren in je verhaal, in
het graag zien van jezelf en van de ander.

Dat je jezelf mag toestaan om alles te voelen.

De pijn en de dankbaarheid.

De kracht en de kwetsbaarheid.

Dat je er middenin kan gaan staan.

De volle verantwoordelijkheid durft nemen voor jouw eigen (groei)proces.

Voor jouw kant van het verhaal.

En dat je altijd mag blijven zien dat het maar één kant van het verhaal, één kant
van de brug is.

En blaas de brug liefst niet op, want dat ontnemt je de kans om nog vlot over te steken.

Ik wil je uitnodigen om de ander in je leven (terug) te ontmoeten. Daar, temidden op de brug van kwetsbaarheid. En van daaruit samen te kijken naar ieders kant van het verhaal. Je hoeft de ander niet koste wat kost mee te krijgen in jouw verhaal. Het gaat om de ont-moeting. Hoe dan ook nodig ik je uit om zelf midden op die brug een kijkje te gaan nemen. Dat voelt kwetsbaar maar het biedt je een heel ander perspectief op je eigen kant én op die van de ander.

Dat het lezen van dit boek jou mag helpen op je pad van het ergste doem-scenario naar jouw ideale droomscenario.

Dat wens ik je van harte toe.

Er is veel mogelijk

Gezien de chronologie van het verhaal is het wellicht het meest handig om het boek van a tot z te lezen. Voel je echter vrij om het anders aan te pakken of het boek gewoon op een willekeurige pagina open te slaan en je te laten raken of inspireren door wat je op dat moment mag lezen.

Het boek is opgebouwd uit vier delen.

In het **eerste deel** schijn ik licht op mijn doemscenario en neem ik je mee door mijn emotioneel proces op het moment dat ik dacht vast te stellen dat 'ons verhaal' weldra zou eindigen.

In het **tweede deel** toon ik hoe elk einde het begin van iets nieuws kan zijn. Ik nodig je uit om zelf aan je eigen verhaal te schrijven, *to move on*.

In **deel drie** ga ik in op de meer praktische kant van het nieuwe wij-verhaal. Want hoewel de vorm van onze relatie drastisch veranderde, bleek ons verhaal samen nog niet uitgeschreven. Ik geef je een inkijk in hoe wij tal van zaken hebben aangepakt op het moment van uit elkaar gaan. En ik laat je zien wat er geleidelijk aan terug mogelijk werd.

Ik eindig met een **vierde deel** waarin ik je uitnodig om met de scherven - die er wellicht in een of andere vorm zijn in je leven - zelf je eigen Park Güell te bouwen. Want daar gaat het *in the end* om: dat jij aan jouw eigen toekomst, jouw eigen verhaal schrijft. In het allerlaatste hoofdstuk deel ik daarom op de pagina's met een gouden randje vier cruciale stappen die je op weg helpen richting jouw droomscenario. Deze kan je toepassen in quasi elke situatie, ongeacht waar je nu staat in je proces.

Ik nodig je alvast uit om pen en papier bij de hand te houden. Zo kan je al tijdens het lezen ruimte maken om jouw verhalen, jouw woorden, jouw gedachten ... neer te pennen. Noteer wat jou raakt. Waar je naar verlangt. Waar je bang voor bent. Laat er je licht op schijnen.

Her en der zitten er *schrijfsels* in de hoofdstukken verweven. Het zijn stukjes tekst die eerder al online verschenen. Ze zijn in dit boek gemarkeerd door een kantlijn. Ik had de inhoud hiervan kunnen herschrijven vanuit mijn blik nu, maar ik koos er bewust voor om dit niet te doen. Ik geloof dat het waardevol is om de woorden, het perspectief en mijn energie van die momenten ook hier met jou te delen.

Geraak je ondertussen even de chronologische draad kwijt of mis je al eens een detail uit mijn verhaal, lees dan gerust zorgeloos verder. Het gaat namelijk niet om mijn verhaal, noch om de feiten of de data. Het gaat erom dat je kan zien en voelen dat er veel mogelijk is. En dat jij, geheel op jouw manier, aan jouw en jullie (nieuwe) verhaal mag schrijven. Zonder dat een ander helemaal moet kunnen volgen.

If our Story

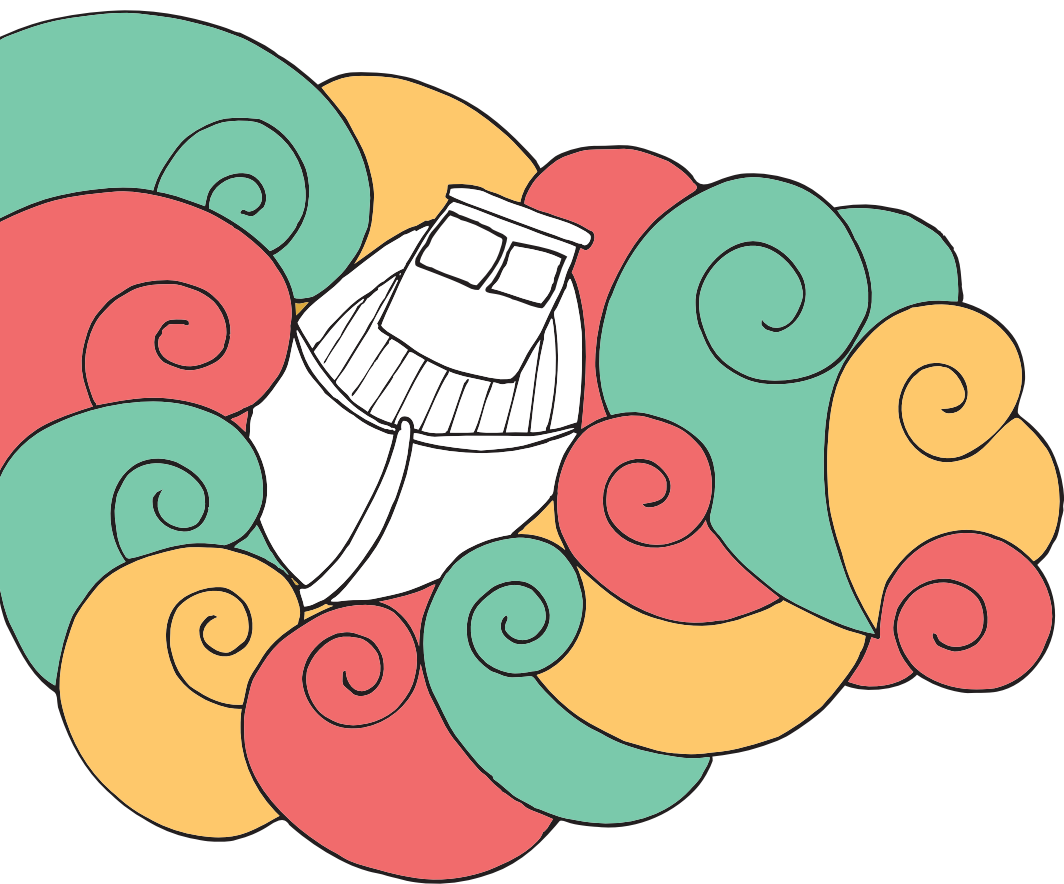
ends here ...

DEEL 1

Relatie in crisis

Morgen de boot op.
Eens zien hoe het met m'n vaarkunsten zit.
Naar het schijnt leer je pas echt
de knepen van het vak op woelige zee ...

Varen leer je op (woelige) zee

Morgen de boot op.

Eens zien hoe het met m'n vaarkunsten zit.

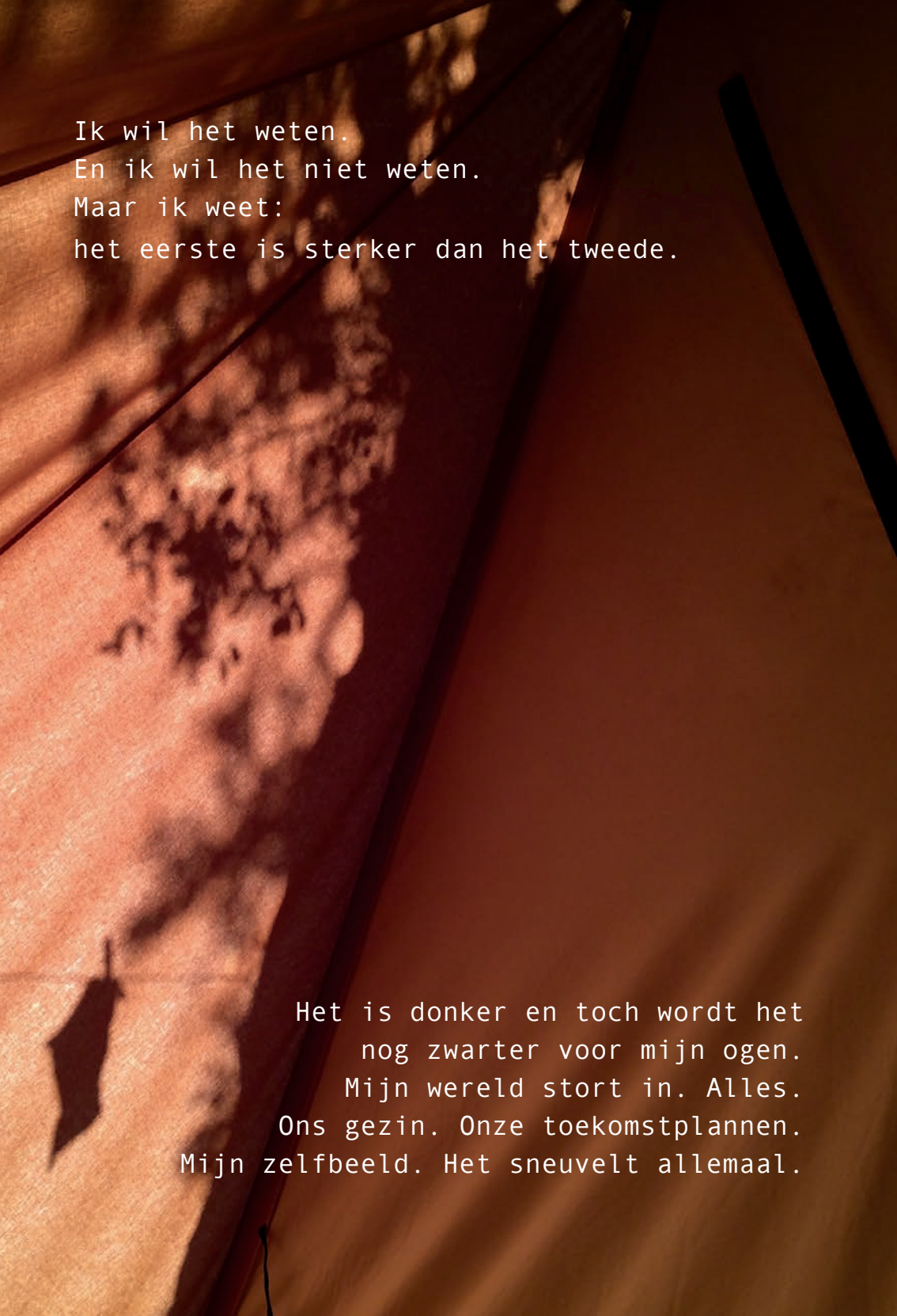
Naar het schijnt leer je pas echt de knepen van het vak op woelige zee ...

— instagram post, 12 juli 2016

Het lijkt wel alsof ik onbewust al wist wat me te wachten stond. Als ik er zo over na-denk, was het ook zo: ik had het ergens al voor-gevoeld.

Enkele maanden eerder. Het is zondagavond. Op terugrit van een brainstorm-weekend met het SoF-team rijdt Eve met ons mee naar huis. We pikken onze kinderen op van een weekendje bij de grootouders en rijden Gent binnen. *Dat hij haar nog even thuis zou afzetten.* Ik voel me verontwaardigd en denk bij mezelf *dat ze toch wel zelf de tram kan nemen die nota bene voor onze deur stopt en tot in het centrum van de stad rijdt, vlak voor haar deur.* Het voelt voor mij niet evenredig. Wat hij ziet als *een normale geste*, vind ik op dat moment niet zo normaal. Voor mij voelde normaal dat we, na een weekend onze kinderen niet gezien te hebben, samen met hen thuishkomen. Dat we hen nog even onze onverdeelde aandacht zouden geven met knuffels en kusjes en hen in bed stoppen. Samen de auto uitladen en even op het gemak thuishkomen want morgen is het alweer maandag, school-, crèche- en werkdag.

Eind juni. Hij reist met Eve - ze zijn coachpartners - en met een groep deelnemers naar de andere kant van de Oceaan. Op facebook verschijnt een selfie van hen bij vertrek. *Ik had daar op moeten staan — dat is mijn plaats*, komt in me op. Ik schuif de gedachte aan de kant met het idee dat ik me niet zo jaloers moet gedragen. Later die dag heb ik een dierbare vriendin aan de lijn. Zij vertelt me spontaan: *Ik was even in de war, ik dacht eerst dat jij het was, maar het bleek iemand anders.* Mijn gevoel dat er iets op til is, wordt bevestigd. Een lichte paniek overvalt me.

Ik wil het weten.
En ik wil het niet weten.
Maar ik weet:
het eerste is sterker dan het tweede.

Het is donker en toch wordt het
nog zwarter voor mijn ogen.
Mijn wereld stort in. Alles.
Ons gezin. Onze toekomstplannen.
Mijn zelfbeeld. Het sneuvelt allemaal.

Twee weken later, 10 juli 2016. Ik heb alles in gereedheid gebracht om op gezinsvakantie te vertrekken. Twee dagen voor ons vertrek met de ferry richting Corsica komt hij terug thuis. Er is iets. Ik voel het. Maar ik kan niet zeggen wat, dus zeg ik tegen mezelf dat hij even wat tijd nodig heeft om terug thuis te komen na zo'n intense groepsreis.

Aangekomen op de camping in Corsica. Samen een tent opzetten als je niet in verbinding bent met elkaar ... het blijkt een uitdaging. Het voelt alsof ik er teveel aan ben. *En dat na alles wat ik voor hem gedaan heb, bedenk ik licht gefrustreerd bij mezelf, net twee weken alleen voor onze kinderen gezorgd, alles voorbereid en ingepakt voor onze reis ... Ik verwachtte wel wat meer betrokkenheid terug.*

Die avond wil ik het weten. We liggen in de tent met de kinderen naast ons dus het gesprek verloopt op gedempte toon. *Wat er scheelt? Waarom hij zo afstandelijk doet? Dat ik het heus wel voel. Dat hij me niets moet wijsmaken.*

Ik wil het weten.

En ik wil het niet weten.

Maar ik weet: het eerste is sterker dan het tweede.

Dat hij in Canada een zeer diepe verbinding heeft gevoeld met haar. Een connectie die hij zelf nog niet begrijpt of goed kan plaatsen. Maar dat het overweldigend was. Hem zo diep raakte, op een niveau dat nog nooit iemand hem raakte. Dat hij zoveel liefde voelde.

Het is donker en toch wordt het nog zwarter voor mijn ogen.

Mijn wereld stort in.

Alles.

Ons gezin.

Onze toekomstplannen.

Mijn zelfbeeld.

Het sneuvelt allemaal.

Verpletterd.

Ik kom in een soort van verdoofde staat van zijn terecht.

Geen idee hoe ik die nacht überhaupt de slaap heb kunnen vatten.

De volgende avond heb ik meer vragen, ik graaf verder. Ik trek het er uit. Ik moet het weten. Ik wil het begrijpen. Hoe dit is kunnen gebeuren. Waar mijn plek nog is.

Het zal geen toeval geweest zijn dat we op een eiland zaten. Met de geplande terugreis pas drie weken later. Die volle drie weken zouden we samen doorbrengen. Niet volledig in de gehoopte vakantiesfeer maar vaak in een rauw gevoel van diepe kwetsbaarheid. Heen en weer geslingerd tussen gevoelens. Ook hij. Hij had nauwelijks de kans gekregen om voor zichzelf op een rijtje te zetten wat er had plaatsgevonden in Canada of ik had hem gedwongen het onder woorden te brengen.

Het zou nog minstens een jaar meer vragen oproepen dan antwoorden geven. Maar dat wisten we toen nog niet. Gelukkig misschien.

In dat jaar heb ik leren varen.

Op woelige zee.

Een blik in de spiegel

— schrijfsel, 19 september 2016

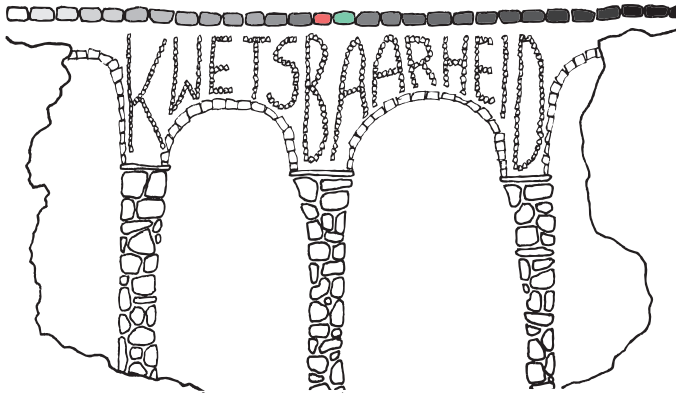
Ze zeggen: *je krijgt waar je om vraagt*. Wel, ik heb woelige wateren gekregen. Mijn vaarkunsten zijn serieus op de proef gesteld. Evenals het vertrouwen in mezelf als schipper. Ik word uitgenodigd om echt zélf aan het roer van mijn eigen leven te staan.

Dat is zo ongeveer wat ik nu doe.

In alle kwetsbaarheid.

Het is nog fragiel.

Het varen op woelig water smijt je letterlijk en figuurlijk van links naar rechts, stuurt je van de ene kant naar de andere, van wit naar zwart, en terug. Tot het water weer wat kalmer wordt, het lukt om even op adem te komen en midden op de brug van kwetsbaarheid te gaan staan. Dat midden is de enige plek vanwaar je beide polen kan aanschouwen, beide kanten van het dal kan zien. Het biedt een heel andere kijk op beide rotswanden.

Net in de weerstand
die je voelt,
schuilt de oplossing
waar je naar verlangt.

Hoe mooi dit ook klinkt, het is verdomd moeilijk. Omdat me kwetsbaar opstellen aan oude pijn raakt. Ook al is het verpakt in nieuwe pijn en zinnen als *wat jij zegt, kwetst mij*, toch gaat het om oud zeer. Dat onder ogen zien, zelf in de spiegel durven kijken, vraagt enorm veel moed, elk moment opnieuw.

Sinds die verpletterende nacht in de tent, voelde ik de voorbije weken enorm veel weerstand. Eén van mijn reeds bestaande illustraties hielp me om nieuwsgierig te blijven naar wat er onder die weerstand zat. Al voelde ik op momenten zelfs weerstand op de zin in mijn eigen tekening: *Net in de weerstand die je voelt, schuilt de oplossing waar je naar verlangt.*

Iets in mij bleef vasthouden aan het idee dat ik hem niet kon loslaten, dat ik dan alles kwijt zou zijn. Zelfs mezelf. Ook al werd me gezegd dat *de ander vrij laten nodig is om net echte verbondenheid te kunnen voelen*, toch kon en wou ik dat niet geloven.

De weerstand om de ander los te laten, vertelde me over mijn eigen diepe angst om niet gewenst te zijn. Die angst zorgt ervoor dat ik mezelf, mijn bestaansrecht, steeds weer probeer te bewijzen door te doen, te presteren, succes te behalen ... Dat vele moeten van mezelf, put me soms helemaal uit. Het is namelijk een bodemloze put die ik probeer te vullen met waardering van anderen. Bovendien trap ik steeds in de val van het vergelijken, waarmee ik mezelf, mijn eigenheid, nog meer ondermijn.

Ik weet intussen dat ik mijn eigen waarde bepaal. En dat het daar stopt. Ik hoef anderen niet langer te beoordelen of mezelf veroordeeld te voelen.

Terwijl dit inzicht heel helder voelbaar werd in de periode van hevige relatiecrisis, bleek het nog een proces van jaren om dit werkelijk ook in allerlei situaties zo te ervaren. Vijf jaar later kan ik hierop terugkijken en zien

welke weg ik heb afgelegd. Het heeft me zoveel innerlijke rust gebracht. Ik word bijlange zo snel niet meer getriggerd. En ik kan reacties, opmerkingen, feedback van anderen nu ook werkelijk ontvangen en kiezen wat ik er mee aanvang. Wat een cadeau.

Vlak voor mijn bootje in woelige wateren terecht kwam, schreef ik bij aanvang van een workshop volgende intentie neer: *Ik heb vertrouwen in het leven.* Opnieuw kreeg ik waar ik om vroeg. Een grote les in vertrouwen in het leven. Ik weet nu dat het klopt, dat alles klopt. Zelfs de paradoxen. Zelfs dat wat het meest tegenstrijdig lijkt, het verst van elkaar ligt. Want het is altijd mogelijk om op het midden van de brug van kwetsbaarheid te gaan staan.

Staan roepen van de ene naar de andere kant leidt nauwelijks tot je gehoord en begrepen voelen. Ik heb het niet opgezocht maar het lijkt me een basisbehoefte van elke mens: zich gehoord, gezien en begrepen voelen. Of dat altijd mogelijk is, dat weet ik niet. Wat ik wel weet, is dat ik me lang niet altijd door hem gezien, gehoord, begrepen heb gevoeld, tot ik zelf ging zien, horen, begrijpen dat hij fundamenteel anders dacht en functioneerde dan dat ik dat deed. Ben ik nog te begrijpen? (wink wink)

Laat me het anders uitleggen. Ik snapte lange tijd niet dat hij niet noodzakelijk belangrijk vond wat ik belangrijk vond:

- *Iedereen wil toch orde en structuur in huis? Dat draagt toch bij aan een innerlijk gevoel van rust? Je kan bijvoorbeeld toch beter ontspannen als de afwas en opkuis al gedaan is, anders denk je voortdurend aan wat er allemaal nog moet gebeuren?*
- *Niemand vindt het toch leuk om kritiek te horen en elkeen voelt zich dan toch meteen afgewezen?*
- *Je kan het leven toch niet als één groot spel zien? Je moet de dingen toch serieus nemen?*
- *Je moet toch keuzes maken. Het is of/of. Niet en/en. Ja toch?!*

Niet dus.

Niet iedereen functioneert op dezelfde manier.

Niet iedereen ervaart eenzelfde situatie op eenzelfde manier.

Niet iedereen heeft dezelfde drijfveren, gevoeligheden of kwetsuren.

Of althans niet op hetzelfde moment.

Toen ik dat begon te zien, ging er een wereld voor me open. Of eerder: op dat moment stopte ik met strijden om mijn gelijk. Als zou mijn waarheid de enige waarheid zijn.

J
always
GOAT
it right
meh

Wil je graag het hele verhaal lezen?

Bestel dan meteen jouw exemplaar via

www.schervengeluk.be

Ik ben heel benieuwd wat het lezen van dit eerste deel met jou gedaan heeft.

Laat het me gerust even weten via een persoonlijk bericht.

info@naomigeens.be

 [@naomigeens](https://www.instagram.com/naomigeens)

Met haar schrijven toont Naomi hoe je *wat is* (relatiecrisis, een scheiding, co-ouderschap ...) kan kneden tot *wat zou kunnen zijn*. Straf, en broodnodig als signaal voor velen. Dat het kan, dat het mag, dat er een manier is om dat toe te laten en er verder op te bouwen. Stel dat je een verhuisdoos vol borden, kopjes en schoteltjes laat vallen, dan gaan de meesten onder ons scherven ruimen. Naomi daarentegen gaat Gaudí achterna en begint aan haar eigen Park Güell ... Ze kiest ervoor — in alle elegantie, eenvoud en toegankelijkheid eigen aan haar stijl — om haar eigen stem luider te laten klinken dan de sirenezang van schijnzekerheden.

— Karl Raats, *spreker en creativiteitexpert*,
Pinching the Ostrich

Soms vraagt liefde gewoon een andere vorm en kan er nog veel meer liefde zijn daardoor. Op dat vlak zijn jij en Steve mega inspirerend. De wereld heeft daar nood aan.

— Valerie Van Roey, *bezielster Trust Your Truth*

Ik geef jou vaak als voorbeeld in mijn praktijk dat uit elkaar gaan geen doemscenario hoeft te zijn, dat het anders kan.

— Minne Marlo, *intimiteit- en relatietherapeut*,
Compass to Connection

Waarom zeggen we spontaan scherven brengen geluk als we een glas of spiegel breken, maar niet als we met een gebroken hart zitten of ons toekomstperspectief aan diggelen ligt?

Brengen die scherven dan geen geluk?

Of zijn we zelf verantwoordelijk voor dat geluk?

In 2016 stortte de wereld van Naomi Geens volledig in. Een relatiecrisis maakte een einde aan haar vertrouwde gezinsleven met partner en twee kinderen. In het schrijven, tekenen en ondernemen vond ze betekenis en moed om kwetsbaar maar krachtig thuis te komen bij zichzelf én opnieuw naar buiten te treden. Ze transformeerde haar doemscenario in een droomscenario waarin opnieuw ontzettend veel mogelijk blijkt, mét en zonder de papa van haar kinderen.

Haar conclusie: scherven brengen geluk, alleen hoeft je niet te wachten totdat het geluk als vanzelf op je pad komt. Je kan ervoor kiezen om vanuit alle breekmomenten te groeien als mens. Met een barstje hier en daar, maar als uniek kunstwerk met een veerkrachtig verhaal.

VFVS
NUR 767

uitgeverij flowolf
www.naomigeens.be